

Camellia

นิทาน
มิดัม

品
狂
妃

มิดัม
หมอลอย

อย่างช้า

จะยิ่งใหญ่

ในตำนานให้ดู

5

十九穀 สือจิวอี้ เซียน

หมื่นชาวชอบกินมาการอง แผล

RUNYA วาด

บทที่ 143 ไม่สร้างเรื่องก็ไม่ตาย

ฮวาซิงเหยียนช่างโหดร้ายยิ่งนัก พุดเพียงไม่กี่คำก็บีบให้
ฮองเฮาตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ได้

ตอนนี้จ้าวจื่อเหอทำได้เพียงเสียดัมพั้น หวังว่าโอสถ
น้ำสารภาพความจริงของฮวาซิงเหยียนจะไม่ได้ผล ไม่เช่นนั้น
เรื่องนี้คงจบไม่สวยแน่ๆ

นางผีนย้มแข็งทื่อแล้วเอ่ยว่า “ก็ต้องให้ดื่มโอสถน้ำ
สารภาพความจริงก่อน ไม่อย่างนั้นจะรู้ได้อย่างไรว่าเรื่องไหน
จริงเรื่องไหนเท็จ”

เทียนอวี่หย่ายังคงยั้มละมุน แต่แววตากลับมีดมนและ
เย็นชา นางไม่พอใจอย่างยิ่งที่คนจากแคว้นเล็กอย่างหลงลี่
ไม่เห็นคำคำพุดของตน โดยเฉพาะฮวาซิงเหยียน สตรีที่นาง
ดูแคลนตั้งแต่แรกเห็นกล้าทำให้นางเสียหน้าเช่นนี้ คำพุดของ
นางไร้ค่าเช่นนั้นตั้งแต่เมื่อไร!

เทียนอวี่หย่ามองฮวาซิงเหยียนอย่างเย็นชา เห็นอีกฝ่าย
หยิบโอสถสีเหลืองออกมากรอกให้นางกำนัลและชั้นที่ นางก็
อยากรู้เหมือนกันว่าฮวาซิงเหยียนมีดีแค่ปาก หรือมีพรสวรรค์
ในการปรุงโอสถจริงอย่างที่บิดาเคยกล่าวไว้

ทุกคนในท้องพระโรงต่างจ้องไปยังนางกำนัลและชั้นที่ที่
ถูกบังคับให้ดื่มโอสถนั้นอย่างไม่วางตา ไม่นาน ทั้งสองที่เดิมที่
พยายามชวนล้าคอตนเองค่อยๆ สงบลง แวดตาเริ่มว่างเปล่า

ฮวาซิงเหยียนเห็นดังนั้นจึงเอ่ยเสียงเรียบ “พูดมา ใคร
เป็นคนสั่งให้เจ้าปล่อยข่าวว่าองค์หญิงหกไปที่เรือนต้องห้าม”

นางกำนัลที่ดวงตาไร้แววตอบเสียงแผ่ว “ของเฮาเจ้าค่ะ...”

สีหน้าของจ้าวจื่อเหอพลันเปลี่ยนไปในพริบตา

ฉีก! ฉีก!

ยังไม่ทันที่ใครจะทันตั้งตัว ก็มีเสียงวัตถุลึกลับแหวก
อากาศปักเข้าร่างดังขึ้นสองครั้ง นางกำนัลกับชั้นที่ถูกอาวุธลับ
นั้นเจาะล้าคอสิ้นใจตายคาที่

“กรีดดดด!”

เหล่าสตรีที่อยู่ในห้องพระโรงต่างกรีดร้องด้วยความตกใจ

เหล่านางก็ไม่ต่างกัน ทุกคนตะลึงจนพูดไม่ออก มีคน
กล้าลบสังหารปิดปากกลางห้องพระโรงในวังหลวง!

“เร็วเข้า! รีบไปตามหามือสังหารเดี๋ยวนี้!”

ไม่ว่าใครเป็นคนตะโกนขึ้น แต่เพียงชั่วพริบตา ทั้ง
ห้องพระโรงก็เกิดความโกลาหล เหล่าองครักษ์รีบวิ่งออกไป
ค้นหาผู้ร้ายกันจ้าละหวั่น

ทว่าก็เป็นไปตามที่ฮวาซิงเหียนคาดไว้ สุดท้ายก็ไม่พบ
อะไรเลย

สีหน้าของฮวาซิงเหียนเริ่มขมขื่น นางไม่คิดเลยว่าจะมี
ผู้มีฝีมือสูงส่งลงมือสังหารโดยที่นางรู้ตัวเข้าไปเพียงก้าวเดียว

เรื่องนี้ทำให้ฮวาซิงเหียนตระหนักได้ว่า นางจะประมาท
ไม่ได้อีกแม้แต่หน่อย ต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้ เพราะเหนือ
คนเก่งยังมีคนเก่งกว่า และเหนือฟ้ายังมีฟ้าที่สูงกว่าเสมอ!

“ฝ่าบาท จะทำอย่างไรต่อดี คนสำคัญที่สุดถูกฆ่าปิดปาก
ไปแล้ว ไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับหมิงเยว่หรือไม่”

จ้าวจื่อหยวนประสานมือค้ำับ พลังกัมมน้ำเอ๋อด้วย
น้ำเสียงนอบน้อม ทำให้ไม่มีผู้ใดมองเห็นสีหน้าของเขา

จวินมั่วเสียนกับจ้าวจื่อเหอที่อยู่ด้านข้างแวตากลัน
วาววับ ต่างรีบกล่าวรับคำพูดของเขาทันที “ทุกท่านก็เห็นแล้ว
ว่าข้ารับใช้ทั้งสองถูกฆ่าปิดปากไปต่อหน้า ชัดเจนว่ามีคนอยู่
เบื้องหลัง เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่ใครบางคนจะทำได้เพียงลำพัง คน
ผู้นั้นเจตนาร้ายอย่างยิ่ง ต้องการยุแหย่ให้ราชวงศ์แตกแยกกับ
เหล่าขุนนาง ความคิดเช่นนี้ต่ำช้ายิ่งนัก!

“แม่ทัพจ้าว พระชายาเจ็ดดวงใจ เราจะไม่ปล่อยให้เรื่องนี้
เงียบหายไปแน่นอน จะสืบให้ถึงที่สุด เพื่อหาผู้บงการที่แท้จริง!”
เขากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “วันนี้เป็นงานเลี้ยงต้อนรับ
คุณหนูเทียนอวี่หยาแห่งสำนักเทียนชิง ไม่ควรให้เรื่องนี้มา
ทำลายบรรยากาศ เด็กๆ เปิดงานเลี้ยงได้! คุณหนูอวี่หยา
เชิญนั่งก่อน”

หลังจวินมั่วเสียนพูดจบ ทุกคนจึงจำต้องฝืนยิ้มรับ แม้ใน
ใจจะเต็มไปด้วยความสับสนก็ตาม เสียงของนางก้านลก่อนตาย
ยังคงดังก้องอยู่ในหัวของทุกคน

คำว่า ‘ฮองเฮา’ ที่นางกล่าวออกมาชัดเจนยิ่ง หนึ่งคือ ยืนยันว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของฮองเฮา และสองคือพิสูจน์แล้วว่า โอสถน้ำสารภาพความจริงของฮวาซิงเหียนนั้นได้ผลจริง

ทุกคนเห็นกับตาว่าตอนที่ฮองเฮาถูกเอ๋ยซือ ไบหน่านาง ชีตเผือด และเมื่อเข้ารับใช้สองคนตาย สีหน้านางกลับผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด

เทียนอวี่หย่ากัมศีรษะให้จวินมั่วเสียนและจ้าวจื่อเหอ อย่างนอบน้อม แต่ภายในใจกลับเต็มไปด้วยความปั่นป่วน เพราะนางรู้ดีว่ามีอสังหารเมื่อครูเป็นคนของนางเอง!

เทียนอวี่หย่าไม่ยากเชื่อเลยว่าโอสถน้ำของฮวาซิงเหียน จะมีฤทธิ์เทียบเท่ากับโอสถสารภาพความจริงจริงๆ นี่มันเหลือเชื่อเกินไปแล้ว จากข้อมูลที่นางได้มา ฮวาซิงเหียนเป็นเพียงสตรีไร้ค่า อีกทั้งในใต้หล้านี้ไม่เคยพบโอสถน้ำชนิดนี้มาก่อน ฮวาซิงเหียนทำได้ทุกอย่างกัน แต่หากบอกว่าอีกฝ่ายคิดค้นขึ้นมาเองละก็ นางไม่มีวันเชื่อเด็ดขาด!

เว้นแต่ว่า...

เทียนอวี๋หย่านึกคิดถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่ง เว้นแต่
ว่าฮวาซิงเหยียนอาจบังเอิญได้รับโชควาสนาอันยิ่งใหญ่ เช่น
ตำราโบราณหรือวัตถุบางอย่าง และในตำรานั้นอาจมีสอนวิธีการ
ปรุงโอสถ รวมถึงสิ่งที่เรียกว่า ‘ระเบิดเพลิงผลาญ’ ‘กำไล’ หรือ
แม้แต่อาวุธวิเศษที่ปล่อยแสงออกมาทำร้ายคนได้อย่างที่ผู้ดูแล
เทียนเคยพูดถึง

เพราะเช่นนั้น ฮวาซิงเหยียนถึงสามารถนำของวิเศษ
นาอัศจรรย์เหล่านั้นออกมาได้มากมายในระยะเวลาอันสั้น

เทียนอวี๋หย่ายิ่งคิดก็ยิ่งมั่นใจว่าเป็นไปได้สูงมาก

และด้วยเหตุนี้เอง นางยิ่งแน่วแน่ว่าจะต้องแต่งกับจวิน-
มั่วหานให้ได้ ไม่ว่าโชควาสนาใดที่ฮวาซิงเหยียนได้รับมา นาง
จะต้องช่วงชิงมาเป็นของตนให้ได้

ฮวาซิงเหยียนเป็นเพียงคนไร้ค่า ไม่คู่ควรที่จะ
ครอบครองโชควาสนาเช่นนั้น ส่วนนาง เทียนอวี๋หย่า ผู้อัจฉริยะ
ที่หาได้ยากยิ่งตั้งแต่กำเนิดต่างหาก ที่คู่ควรจะครอบครองสิ่งที่ดี
ที่สุดในได้หล้า

เทียนอวี่หย่าหนึ่งลงด้านล่างที่ประทับของฮ่องเฮาอย่าง
สง่างาม

จ้าวจื่อหยวนไม่ได้ร่วมงานต่อ เขาพาฮูหยินบ้านรอง
ตระกูลจ้าวและจ้าวหมิงเยวี่ออกจากห้องพระโรงไปก่อน

ฮวาซิงเหยียนกลับไปยืนเคียงข้างจวินมั่วหาน โดยไม่ได้
ติดใจเรื่องราวต่ออีก

ท้ายที่สุดแล้ว ความตึงเครียดระหว่างจวินมั่วเสียนกับ
จวินมั่วหานนั้น ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจ เพียงเติมเชื้อไฟเล็กน้อย
ก็พร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ การที่ฮวาซิงเหยียนนำโอสถน้ำ
สารภาพความจริงออกมาในวันนี้ แท้จริงแล้วก็เพื่อข่มขู่จวิน-
มั่วเสียนไม่ให้บุ่มพามเคลื่อนไหวเท่านั้น

สำหรับโอสถน้ำสารภาพความจริงนั้น ไม่ว่าจะต่อแค้น
หรือข่มอำนาจใด ล้วนมีค่ามากกว่าโอสถน้ำเพิ่มพลังปราณ
หลายเท่าตัว เพราะโอสถสารภาพความจริงนั้นหาได้ยากยิ่งนัก
หากมีผู้ใดได้ครอบครองสักเม็ด ก็สามารถใช้เพื่อคั่นห้ามรดก
ความลับ หรือทรัพย์สินสมบัติจากผู้อื่นได้อย่างง่ายดาย

เมื่อฮวาซิงเหยียนกล่าวว่าโอสถชนิดนี้ปรุ้ง่าย จึงไม่มีใครกล้าเคลื่อนไหวบุ่มบ่ามอีก เพราะหากนางคิดจะใช้โอสถนี้จริง ทุกคนย่อมถูกขุดความลับจนหมดสิ้น เพียงจินตนาการก็ทำให้ผู้คนรู้สึกสั่นสะท้านแล้ว

แม้แต่จวินมั่วเสียนกับจ้าวจื่อเหอเองก็รู้ว่าทุกคนในห้องพระโรงต่างเหลือบมองฮวาซิงเหยียนด้วยแววตาทวาดหวั่น พวกเขารู้ว่าทุกคนกำลังคิดอะไรอยู่

กระทั้งในใจของพวกเขาเองก็ไม่อาจสงบได้ เพราะต่างรู้ดีว่าการที่จวินมั่วหวนมีโอสถน้ำสารภาพความจริงอยู่ในมือ หากเปลอพลาดเพียงนิดเดียว บัลลังก์นี้ก็อาจเปลี่ยนมือได้ทุกเมื่อ!

แต่พวกเขาปล่อยให้บรรยากาศเจียบงันเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ เมื่อนึกถึงเทียนอวี๋หย่า จ้าวจื่อเหอจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “คุณหนูอวี๋หย่าช่างเฉลียวฉลาดและงดงามตั้งแต่เพชริดาสมกับที่รำลือจริง ๆ คุณหนูมาเยือนแคว้นหลงลี่นับเป็นเกียรติของพวกเรา ยิ่ง หากคุณหนูอวี๋หย่าพบอุปสรรคหรือความไม่สะดวกสิ่งใดในแคว้นนี้ ก็โปรดบอกมา ข้าจะช่วยเหลือเต็มที่ กำลัง น่องเจ็ด เจ้าคิดเช่นนั้นหรือไม่”

จ้าวจื่อเหอหันไปมองจวินมั่วหาน พร้อมส่งสัญญาณทาง
สายตาให้เขาเหลือบมองเทียนอวี่หย่าเล็กน้อย

โดยทั่วไปในสถานการณ์เช่นนี้ ต่อให้ไม่พอใจเพียงใด
ก็มักต้องยอมให้เกียรติบ้าง เทียนอวี่หย่ามองไปยังจวินมั่วหาน
ที่นั่งฟังพนักอย่างเกียจคร้านแต่เต็มไปด้วยความสง่างาม เผื่อ
ให้เขาพยักหน้าตอบรับ

ทว่าจวินมั่วหานกลับทำราวกับไม่ได้ยิน เขาเพียงจับมือ
ฮวาซิงเหยียนไว้ พลังพูดกับนางเสียงเบา บรรยากาศระหว่าง
ทั้งคู่ดูแนบแน่นจนไม่มีผู้ใดแทรกได้

ฮวาซิงเหยียนสัมผัสได้ถึงสายตานับไม่ถ้วนที่จ้องมองมา
จึงส่งสัญญาณเตือนจวินมั่วหานเล็กน้อย ทว่าเขากลับเอ่ยเสียง
เรียบ “พวกเขาน่ารำคาญ ผู้จัดการเองเถิด”

แม้ว่าเสียงไม่ดังไม่เบา แต่ก็ดังพอให้ทุกคนในห้อง-
พระโรงที่เงียบสงบได้ยินอย่างชัดเจน

“ฮา!”

จวินมัวเหยียนที่นั่งอยู่ด้านหลังกลั้นหัวเราะไม่อยู่ หลุดเสียงขำพริตออกมา เขารู้ดีว่าพี่เจ็ดของเขาไม่เคยคิดจะไว้หน้าใครอยู่แล้ว

เหล่าขุนนางต่างรีบกลั้นหัวเราะ บางคนถึงกับม้มปากแน่นไม่ให้เสียงหลุดออกมา

ส่วนจ้าวจื่อเหอและเทียนอวี่หย่าหน้าแทบซีด ทั้งโกรธทั้งอับอายสุดจะทน

ตรงกันข้าม ฮวาซิงเหยียนกลับอารมณ์ดีเป็นพิเศษ นางยิ้มบางมองไปทางจ้าวจื่อเหอด้วยท่าที่มีเลศนัย พลังเย้ยเสียงอ่อนราวกับขอโทษ แต่ไร้ความจริงใจ “ฮองเฮาเพคะ สามีของหม่อมฉันนิสัยมักตรงไปตรงมา ท่านคงคุ้นชินอยู่แล้ว ส่วนคุณหนูอวี่หย่า แม้จะมาเพียงเพื่อกำจัดแมลงปีศาจเล็กๆ ไม่กี่ตัว พวกเราก็นินดีให้ความช่วยเหลือเต็มที่”

คำพูดของฮวาซิงเหยียนแทงใจทั้งสองฝ่ายเต็มๆ นางทั้งเห็นבว่าฮองเฮาชอบหาเรื่องโดยไม่จำเป็น และเย้ยเทียนอวี่หย่าว่ามาแค่เพื่อล่าแมลงเล็กน้อย แต่กลับทำตัวโอ้อารากับเรื่องใหญ่โตนัก

จ้าวจื่อเหอกับเทียนอวี๋หย่าแทบจะควบคุมสีหน้าไว้ไม่อยู่

จวินมั่วเหียนที่นั่งอยู่ด้านหลังหัวเราะจนไหล่สั่น เขานึกว่าพีเจ็ดของตนปากร้ายแล้ว ที่ไหนได้ พีสะใภ้เจ็ดร้ายยิ่งกว่า คำพูดนางแทบฆ่าคนให้ตายได้ เขายังรู้สึกชื่นชมฮวาซิงเหียนมากขึ้นทุกที

สายตาของเทียนอวี๋หย่าที่มองไปยังฮวาซิงเหียนแทบจะแปรเป็นคมมีด นางอยากจะฉีกเนื้อฮวาซิงเหียนออกเป็นชิ้นๆ อยากบีบคออีกฝ่ายให้ตายคามือ แต่กลับต้องฝืนยิ้มจอมปลอมตอบกลับ

“พระชายาเจ็ดชาญฉลาดมีคุณธรรมสมคำร่ำลือจริง ๆ ข้ามีเรื่องอยากรบกวนอยู่พอดี ได้ยินว่าพี่ชายที่ไม่เอาไหนของข้าไปก่อเรื่องจนถูกจับตัวไว้ หากท่านเมตตาไว้ชีวิตเขา ข้าจะซาบซึ่งใจยิ่ง และพร้อมจะถวายตัวให้ท่านอ่องเพื่อไถ่โทษแทนพี่ชายเจ้าค่ะ”

เทียนอวี๋หย่ากล่าวพลางลุกขึ้นทำความเคารพอย่างงดงาม

ผู้คนในท้องพระโรงต่างเบิกตากว้างมองไปทางจวินมัวหานอย่างตะลึงงัน พวกเขาไม่ยากเชื่อว่าเทียนอวี่หย่าจะยอมก้มศีรษะเสนอตัวแต่งงานให้กับจวินมัวหานถึงเพียงนี้

ชายหนุ่มหลายคนรู้สึกทั้งอิจฉาและริษยา การได้แต่งงานกับคุณหนูแห่งสำนักเทียนชิง เท่ากับได้เหยียบขึ้นบันไดสู่สวรรค์ ทั้งรูปลักษณ์ พรสวรรค์ หรือฐานะของเทียนอวี่หย่า ล้วนเหนือกว่าคุณหนูตระกูลใหญ่ในแคว้นหลงลี่ สำหรับพวกเขา เทียนอวี่หย่าคือเซียนหญิงในฝัน

พวกเขาเชื่อมั่นว่าจวินมัวหานต้องไม่ปฏิเสธ และฮวาชิงเหียนก็ไม่มีหน้าจะกล้าห้าม ไม่เช่นนั้นก็จะกลายเป็นหญิงหึงหวงไร้เหตุผล และจวินมัวหานก็มีสิทธิ์หย่ากับนางได้โดยชอบธรรม

เทียนอวี่หย่าคิดไว้แล้วทุกทาง นางมั่นใจว่าตนดีกว่าฮวาชิงเหียนทุกด้าน ต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ ฮวาชิงเหียนไม่มีทางกล้าเอ่ยห้ามจวินมัวหานแน่ และไม่เคยมีชายใดที่นางอยากได้แล้วไม่ได้

การยื่นข้อเสนอต่อนักทุกคนนี้ นอกจากทำให้ฮวา-
ซิงเหียนรู้สึกอึดอัด ยังเป็นโอกาสช่วยชีวิตพี่ชายของนาง
อีกด้วย เรียกได้ว่าหากนี้ ยังเป็นนัดเดียวได้นกสองตัว!

จวินมั่วเสียนพระพักตร์เบิกบานพลางตรัสว่า “ที่แท้
คุณหนูอวี๋หยาก็มีใจให้มั่วหานมาก่อนแล้ว เช่นนี้ก็นับเป็น
วาสนาของมั่วหานแท้ๆ น้องสะใภ้เจ็ด เจ้าเองก็เห็นแล้ว
ใช่หรือไม่ว่าคุณหนูอวี๋หย่าเป็นถึงคุณหนูสายตรงของสำนัก
เทียนชิง ชาติกำเนิดสูงส่ง เฉลียวฉลาด พรสวรรค์เป็นเลิศ
เห็นชัดว่าเหมาะสมกับมั่วหานอย่างยิ่ง ราวกับสวรรค์สร้างมาให้
คู่กัน เช่นนั้นเรื่องหมั้นหมายนี้ เราขอตอบแทนมั่วหานแล้วกัน
น้องสะใภ้เจ็ดก็คงยินดีหากมีสตรีที่รู้จักเอาใจใส่เคียงข้างมั่วหาน
อีกคนใช่หรือไม่”

เมื่อฮวาซิงเหียนได้ยินดังนั้น แววตาก็เย็นชาทันที

อย่าคิดว่านางไม่เข้าใจว่าจวินมั่วเสียนกำลังแสดกดันว่า
นางไม่คู่ควรกับจวินมั่วหาน และไม่รู้จักเอาใจใส่ผู้อื่น มีเพียง
เทียนอวี๋หย่าเท่านั้นที่เหมาะสมจะอยู่เคียงข้างเขา

หากเป็นสตรีคนอื่นถูกประชดเช่นนี้ ต่อให้ไม่ร้องไห้ ก็
ต้องรู้สึกอับอายจนอยากหนีไปให้พ้น แต่ฮวาซิงเหยียนหาใช่คน
ที่จะยอมถูกเหยียบย่ำได้ง่ายๆ

คิดจะยุ่งกับสามีของนางหรือ เช่นนั้นนางก็จะให้จวิน-
มั่วเสียนได้ลิ้มรสกับคำว่า ‘ไม่สร้างเรื่องก็ไม่ตาย’ ให้สาสม!

บทที่ 144 ข้าไม่ต้องการ คนที่เสนอตัวถึงที่

จวินมั่วเสียนดูราวกับลืมเรื่องที่จวินมั่วหานเคยเข้ารับ
ราชโองการไปเสียสิ้น ความคิดของเขาไม่ต่างจากเทียนอวี๋หย่า
แม้แต่น้อย เขาเห็นว่าฮวาซิงเหยียนนั้นหุ่นหันพลันแล่นเกินไป
เป็นฝ่ายบังคับขัดขวางไม่ให้จวินมั่วหานรับราชโองการ

หลายปีที่ผ่านมา เขามอบหญิงสาวให้กับจวินมั่วหาน
มากมาย แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยปฏิเสธมาก่อน

ดวงหน้าของจวินมั่วเสียนประดับด้วยรอยยิ้มมั่นใจ
เต็มเปี่ยม เขาไม่เชื่อว่าในท้องพระโรงเช่นนี้ ฮวาซิงเหยียนจะ
กล้าขัดขวางเรื่องแต่งตั้งชายาของจวินมั่วหานอีก

ฮวาซิงเหยียนสัมผัสได้ถึงความรู้สึกร้ายในแววตา
ของจวินมั่วเสียน นางยกยิ้มขึ้นเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย “ฝ่าบาท
นี้หมายความว่าอย่างไรหรือเพคะ ทรงตั้งใจจะทำลายชื่อเสียง
ของสามีหม่อมฉัน หรือคิดจะทำให้จวินอ่องเจ็ดกลายเป็นข้าปาก

ชาวบ้าน โดยเร่งรัดยึดเยียดหญิงสาวที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าให้
เขา?”

ใบหน้าของเทียนอวี๋หยาเย็นเยียบลงในทันที

ฮวาซิงเหยียนหมายความว่าอย่างไร หว่าข้าเป็นหญิงที่มี
ภูมิหลังไม่ชัดเจนอย่างนั้นหรือ!

นางเอ๋อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาทำทนาย “พระชายาเจ็ด
ท่านหมายความว่าอย่างไร ข้าผู้เป็นคุณหนูสายตรงของสำนัก
เทียนซิง ยังไม่คู่ควรกับท่านองค์เจ็ดแคว้นท่านอีกหรือ”

จวินมั่วเสียนก็รีบกล่าวตำหนิว่า “น้องสะใภ้เจ็ด โฉนเจ้า
ถึงกล่าวหาว่าเราคิดร้ายต่อน้องเจ็ดเล่า ลองถามเหล่าขุนนาง
ทั้งหลายดูสิว่า คุณหนูอวี๋หยาคู่ควรกับน้องเจ็ดหรือไม่ พวกเขา
เห็นด้วยหรือไม่ว่าสองคนนี้เหมาะสมกันยิ่งนัก”

กล่าวจบเขาก็กวาดตามองไปทั่วห้องพระโรง

บรรดาขุนนางทั้งหลายที่กลืนคำพูดเอาไว้มานาน ต่างรีบ
เอ๋อด้วยความไม่พอใจ

“พระชายาเจ็ด คุณหนูอวี๋หย่าพรสวรรค์โดดเด่น นางเพ็ง อายุสิบกว่าปีก็สามารถฝึกฝนถึงระดับแปดของการหลอมพลังได้แล้ว เช่นนี้นอกจากท่านอ๋องเจ็ด ก็ไม่มีผู้ใดเหมาะสมกับนางอีกแล้ว!”

“พระชายาเจ็ด ท่านเป็นถึงชายา แต่กลับอิจฉาริษยาแล้ว พุดจาตุหีนคุณหนูอวี๋หย่าเช่นนี้ นับว่าหยาบคายไร้มารยาทเกินไป!”

“จริงด้วย คุณหนูอวี๋หย่ามีใจให้ท่านอ๋องเจ็ดของเรา ถือเป็นวาสนาใหญ่หลวงทั้งต่อแคว้นหลงลี่และต่อท่านอ๋อง พระชายาเจ็ด ท่านจงใจดูแคลนคุณหนูอวี๋หย่าเช่นนี้ หมายความว่าอย่างไร”

“จะหมายความว่าอะไรได้อีกเล่า ก็ใจแคบ อิจฉาริษยา ไม่อยากให้คุณหนูอวี๋หย่าเข้าจวนอ๋องเจ็ดอย่างไรเล่า สตรีที่อิจฉาเช่นนี้ ท่านอ๋องเจ็ดควรจะหย่านางเสีย!”

เทียนอวี๋หย่าได้ยินเสียงประจบตนเองและคำตำหนิที่พุ่งใส่ฮวาซิงเหียน ใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มพึงพอใจขึ้นบางๆ

ฮวาซิงเหยียนผู้นี้ช่างไม่รู้จักประมาณตน กล้ามาต่อกรกับนางเช่นนี้ ก็สมควรแล้วที่จะต้องพบจุดจบด้วยตัวเอง

นางปราชัยตามองฮวาซิงเหยียนอย่างดูแคลน คิดว่าคงได้เห็นอีกฝ่ายโกรธจนตัวสั่น ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น ฮวาซิงเหยียนเพียงแค้นหัวเราะแล้วเอ่ยว่า

“หิ่ ไม่นึกเลยว่าเหล่าขุนนางแห่งแคว้นหลงลี่จะพุดจาโดยไม่ผ่านสมองกันถึงเพียงนี้ สตรีที่เสนอตัวเข้าหาบุรุษเอง กลับได้รับคำชมราวกับเป็นยอดหญิงแห่งยุค คุณหนูสายตรงของสำนักเทียนซิง ใจกล้าหน้าด้านประกาศต่อหน้าธารกำนัลว่าจะเป็นอนุให้ชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว สตรีเช่นนี้กลับเป็นที่ชื่นชมของเหล่าขุนนางแคว้นหลงลี่ ช่างน่าละอายและต่ำต้อยยิ่งนัก

“ฝ่าบาททรงไม่คิดบ้างหรือว่า หากคุณหนูผู้สูงศักดิ์จากสำนักเทียนซิงผู้นี้มิได้มีความบกพร่องอันใด นางจะรีบร้อนเสนอหน้ามาทำตัวต่ำตมถึงเพียงนี้ เพียงเพื่อช่วยพี่ชายของตน? หม่อมฉันเคยพุดหรือไม่ว่า ต้องใช้นางมาแลกกับเทียนซานฝาน? คุณหนูเทียนอวี้หย่ารีบร้อนเสนอตัวเช่นนี้ หรือว่าท่านต้องการให้สามีของหม่อมฉันโดนสวมเขา หรือท่านเป็นพวกชอบยัดเยียดอนุให้ผู้อื่นโดยสันดานกันแน่”

คำพูดยังไม่ทันจบ ท้องพระโรงทั้งหลังก็เจี๊ยบส่งดเสียงจน
ได้ยินเสียงเข้มตก

หน้าด้าน? อนุ? สวมเขา? เสนอตัว?

ทุกคำล้วนรุนแรงถึงขีดสุด สำหรับผู้สูงศักดิ์เช่นเทียน-
อวี๋หย่าแล้ว คำเหล่านี้ร้ายแรงยิ่งกว่าความตาย!

“ฮวาซิงเหยียน หุบปากเดี๋ยวนี้!”

เทียนอวี๋หย่าลุกพรวดขึ้นด้วยความเดือดดาล ใบหน้า
ซีดเผือดปนเขียวคล้ำด้วยความโกรธ แววตาที่มองไปยัง
ฮวาซิงเหยียนราวกับอาบยาพิษ มือทั้งสองข้างลำตัวกำแน่น
ร่างทั้งร่างสั่นสะท้านจนแทบควบคุมไม่อยู่

ในฐานะที่เติบโตมาโดยได้รับคำยกย่องสรรเสริญจาก
ผู้คนรอบกายมาโดยตลอด ไม่เคยมีผู้ใดกล้าดูหมิ่นนางเช่นนี้
มาก่อน!

ฮวาซิงเหยียนผู้นี้หาเรื่องตายจริงๆ!

นางกัตพันกรอด กล่าวเสียงเข้ม “ฮวาซิงเหยียน เจ้ากล้า
ดูหมิ่นข้าถึงเพียงนี้ เท่ากับเป็นการเหยียดหยามสำนักเทียนซิง!

เจ้าควรจะคุกเข่าขอขมาข้า แล้วตบหน้าตัวเองอีกร้อยครั้ง
เดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้น สำนึกเทียบชิงจะตัดขาดกับแคว้นหลงลี่โดย
สิ้นเชิง!

“ฝ่าบาท ท่านอ๋องเจ็ด พวกท่านก็ได้ยินคำเหยียดหยาม
ของฮวาชิงเหียนเมื่อครู่แล้ว ควรรู้ว่าควรทำอะไร ข้ามีไมตรี
มาสานสัมพันธ์กับแคว้นหลงลี่ กลับต้องมาถูกลบหลู่เหยียดหยาม
เช่นนี้ หากแคว้นหลงลี่ไม่มีคำตอบที่ทำให้ข้าพอใจ ข้าจะไม่ยอม
ให้เรื่องนี้ผ่านไปง่าย ๆ!”

สิ้นเสียง เทียนอวี้หย่าก็แผ่แรงกดดันมหาศาลในระดับ
แปลงแก่นปรารถนาระดับสูงสุดออกมาปกคลุมทั้งท้องพระโรง สีหน้า
ของทุกคนพลันเปลี่ยนไป บางคนถึงกับทนแรงกดดันไม่ไหว
เหงื่อเม็ดโตผุดเต็มหน้าผาก หลังค่อมงอตัวลงโดยไม่รู้ตัว

ทุกคนต่างเข้าใจว่านี่คือการข่มขู่ของสำนักเทียบชิง
หากฮวาชิงเหียนไม่ทำตามที่เทียนอวี้หย่ากล่าว คนของสำนัก
นี้อาจลงมือทันที

จวินมั่วเสียนรู้ดีว่ายามนี้เทียนอวี้หย่าในฐานะคุณหนู
สายตรงของสำนักเทียบชิงคงโกรธจนขาดสติ เขาจึงรีบขมวดคิ้ว

ตวาดใส่จวินมั่วหานเสียงเข้ม “น้องเจ็ด เจ้าจะมั่วทำอะไรอยู่อีก
ยังไม่รีบห้ามพระชายาของเจ้า! ให้รีบคุกเข่าขอขมาคุณหนู
อวี๋หย่าเดี๋ยวนี้! แล้วเจ้าก็อย่าเอาแต่นั่งนิ่ง รีบไปลอบคุณหนู
อวี๋หย่าสิ! เจ้าก็รู้ว่าการที่นางยอมแต่งงานกับเจ้า นั้นเท่ากับเป็น
การยอมลดตัวลงมาแล้ว น้องเจ็ด เจ้าอย่าได้โง่เขลาไม่รู้คุณค่า
ไปเสียล่ะ!”

ยังไม่ทันที่จวินมั่วเสียจะพูดจบ เสียงหัวเราะแผ่วต่ำเจือ
เยาะเย้ยพลันดังขึ้นในห้องพระโรง

เสียงนั้นไม่ใช่ใครอื่น หากแต่เป็นจวินมั่วหานเอง
ทุกสายตาดึงหันไปมองเขาในทันที จากนั้นก็ได้ยินเขาเอ่ยด้วย
น้ำเสียงเรียบไม่ทุกข์ไม่ร้อน

“หากว่านางรู้สึกว่าคุณย่ายีเช่นนั้น อย่าแต่งงานก็สิ้นเรื่อง
อีกอย่าง ฝ่าบาท กระหม่อมยังไม่ได้กล่าวเลยสักคำว่าจะยอมรับ
นาง พระชายาของกระหม่อมกล่าวได้ตรงใจยิ่ง เป็นถึงคุณหนู
สายตรงของสำนักเทียนซิง แต่กลับกล้าหน้าด้านเสนอตัวเป็น
อนุ กระหม่อมไม่เห็นว่าคุณมีข้อดีอันใดที่คุณควรให้อีกฝ่ายต้อง
ลดตัวถึงเพียงนั้น เทียนซานผานอยู่ในกำมือกระหม่อม แต่นาง

กลับยินดีเสนอตัวให้ถึงที่ กระหม่อมจึงไม่อาจรับไว้ได้ มีแค่
ชานาเพียงผู้เดียวก็พอแล้ว”

จวินมัวหานกล่าวจบ ก็กระชับมือที่กุมฮวาซิงเหยียน
แน่นขึ้น คนหนึ่งก้มหน้า อีกคนเงยหน้า ทั้งคู่สบตากันราวกับ
รอบข้างไร้ซึ่งความสำคัญ

คำพูดของจวินมัวหานทำให้หัวใจของฮวาซิงเหยียน
พองโตอย่างห้ามไม่อยู่ นางรู้สึกราวกับโลกนี้ไม่มีสิ่งใดมาขวาง
ได้อีกต่อไป และพร้อมจะสวนกลับเทียบอวี๋หยากับจวินมัวเสียน

เมื่อบรรดาสตรีในท้องพระโรงเห็นภาพเบื้องหน้านั้น ต่าง
ก็อดรู้สึกอิจฉาและริษยาไม่ได้

ถ้อยคำสุดท้ายของจวินมัวหานนั้น เป็นสิ่งที่พวกนางเฝ้า
ฝันตั้งแต่ยังไม่แต่งงาน หวังว่าสักวันชายที่ตนรักจะกล่าวเช่นนั้น
กับตน ทว่าวันเวลาผ่านไป ความจริงกลับตบหน้าพวกนางเข้า
เต็มแรง ไม่กี่เดือนหลังแต่งงาน สามีกลับรับอนุเข้าบ้านคนแล้ว
คนเล่า

เหตุใดฮวาซิงเหียนจึงมีวาสนาดีนัก! จวินมั่วหานไม่
เพียงไล่หนูที่เคยมีทั้งหมดออกไปเพื่อนาง ยังกล้าขัดราชโองการ
ไม่ยอมรับหญิงงามจุเซียนเช่นเทียนอวี่หย่าอีกด้วย!

ขณะที่เหล่าบุรุษกลับมองว่าจวินมั่วหานคงโดนฮวา-
ซิงเหียนทำให้เสียสติไปแล้วแน่ ๆ คุณหนูอวี่หย่ามีทั้งชาติกำเนิด
สูงส่งและรูปโฉมงามล้ำ แต่เขากลับเลือกปฏิกิเสธ ส่งนางกลับไป
ด้วยตัวเอง หากไม่ถูกลาเตะศิระระมา ก็คงสมองกลวง!

พวกเขาต่างลอบมองไปทางเทียนอวี่หย่า แต่เมื่อเห็น
สีหน้าของนางแล้วก็ต้องตกใจจนสะดุ้งเฮือก

เทียนอวี่หย่าที่งามดุจเทพธิดา บัดนี้กลับหน้าดำคล้ำ
ท่าทางเหี้ยมเกรียม ดวงตาเบิกโพลงด้วยความเดือดดาล ราวสี
เทพธิดาที่เคยมีหายไปจนหมดสิ้น

“จวินมั่วหาน ฮวาซิงเหียน พวกเจ้า...พวกเจ้ากล้า
ดูหมิ่นคุณหนูผู้นี้อย่างนั้นหรือ!” เทียนอวี่หย่าไปมองจวิน-
มั่วเสียนเขม็งแล้วกล่าวว่า “ฝ่าบาท ที่แท้แคว้นหลงลี่ของท่าน
มีท่าทีต่อสำนักเทียนซิงเช่นนี้เอง เช่นนั้นหม่อมฉันก็ไม่

จำเป็นต้องไว้หน้าแคว้นของท่านอีก เด็ก ๆ! จับตัวจวินมั่วหาน และฮวาซิงเหยียนกลับสำนักเทียนชิ่งเดี๋ยวนี้!”

จวินมั่วเสียนยังคงเงิบ ไม่ตอบโต้แม้แต่หน่อย เขามองเงาร่างรูปโหลที่พุ่งเข้ามาจากหน้าประตูตรงไปยังฮวาซิงเหยียน และจวินมั่วหานด้วยความเร็วที่คนทั่วไปตามไม่ทัน

แววตาฮวาซิงเหยียนเย็นเยียบ จวินมั่วหานยังไม่ทันให้ลงมือ นางก็สะบัดมือขึ้น ก่อนที่เสียงกริتر้องอย่างเจ็บปวดจะดังขึ้นทั่วทั้งห้องพระโรง

ทุกคนยังไม่ทันเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น บุรุษสามคนในชุดสำนักเทียนชิ่งก็ล้มลงห่างจากฮวาซิงเหยียนและจวินมั่วหานเพียงสามก้าว พวกเขาต่างกุมศีรษะของตนเองพลางร้องโหยหวนอย่างน่าสยดสยอง

“โธ้ย...เจ็บ...หัวข้าจะระเบิดอยู่แล้ว...ช่วยด้วย!”

“ช่วยข้าด้วย...ข้ายอมแล้ว...อยากตาย! เจ็บจนทนไม่ไหวแล้ว!”

แหวดาสวาชิงเหียนเย็นซา นางใช้พลังจิตทะลวงเข้าไป
ในทะเลจิตสำนึกของทั้งสามอย่างเงียบงัน ไม่มีใครทันสังเกต

ผู้คนเห็นเพียงสามคนนั้นร้องลั่นอย่างทุกข์ทรมานขึ้น
เรื่อย ๆ ทำยที่สุดไม่อาจทนทนได้ถึงกับโชคศิระตนเองกับพื้น
อย่างบ้าคลั่ง

“อ้ากกกก...เจ็บเหลือเกิน...อย่าทรมานข้าอีกเลย...ข้าขอ
ตาย!”

ทั้งสามฟาดฝ่ามือลงบนกระหม่อมของตนเองอย่าง
รุนแรงเสียงดัง ทันใดนั้นก็ไร้ซึ่งลมหายใจ เลือดไหลทะลักออก
จากเจ็ดทวาร ทว่าใบหน้ากลับแผยรอยยิ้มปลดปล่อยอย่าง
พิลึกพิลั่น

ทั่วทั้งท้องพระโรงพลันตกอยู่ในความเงียบงัน รวากับ
ความตายมาเยือน

พวกเขาต่างตัวสั่นเทิ้มโดยไม่รู้ตัว เหตุการณ์เมื่อครู่ช่าง
เกินกว่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้ มีแต่ความงุนงงปะปนหวาดกลัว
เพราะไม่มีใครรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทั้งสามคนที่อยู่ใน

ระดับแปลงแก่นปราชญ์ชั้นสูงสุดกลับปลิดชีพตนโดยไม่มีผู้ใด
ปีบบังคับได้อย่างไร คิดเท่าไรก็รู้สึกน่าหวาดผวามากที่สุด

“หลินเออร์ หลินซาน หลินซือ!” เสียงของเทียนอวี๋หย่า
สั้นระริก สามคนนั้นล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับต้นๆ ของสำนัก
เทียนชิง แต่กลับต้องมาจบชีวิตอย่างไร้เหตุผลเช่นนี้!

เทียนอวี๋หย่าพลันหันขวับไปทางฮวาชิงเหยียนกับจวิน-
มั่วหาน เมื่อครุ่นารู้สึกได้ถึงคลื่นพลังแปลกประหลาดที่พุ่ง
ออกมาจากทิศทางนั้น ต้องเป็นฝีมือของพวกเขาแน่นอน!

“จวินมั่วหาน ฮวาชิงเหยียน พวกเจ้า...พวกเจ้าทำอะไร!”
นางตวาดเสียงแหลมอย่างเดือดดาล

จวินมั่วเสียนที่เพิ่งได้สติกลับมาเหวี่ยงชุดเต็มหน้าผาก
ฮวาชิงเหยียนกับจวินมั่วหานฆ่าทั้งสามคนโดยที่ไม่มีใครเห็น
เลยหรือ!

เขารับเอ่ยพลอบเสียงสั้น “ข้าก่อนคุณหนูอวี๋หย่า เรื่องนี้
ต้องมีอะไรเข้าใจผิดแน่ น้องเจ็ดกับน้องสะใภ้เจ็ดมิได้ทำอะไร
เลย พวกนั้น...น่าจะฆ่าตัวตายเองมากกว่ากระมัง”

แม้ถ้อยคำจะเอ่ยพลอบ แต่แท้จริงแล้วจวินมั่วเสียนจงใจพูดเช่นนั้น เพื่อดูว่าคำพูดใดของเทียนอวี่หย่าจะหลุดเป็นหลักฐานว่าสองคนนั้นเป็นผู้ลงมือ

แต่เทียนอวี่หย่าเองก็มีแต่ความรู้สึกและลางสังหรณ์เท่านั้น นางจึงได้แต่ทวาดซ้ำด้วยความเคียดแค้น “จวินมั่วหานฮวาชิงเหยียน พวกเจ้ากลักก่อเรื่องวุ่นวายในหอประมุขเทียนชิงลักพาตัวพี่ชายข้า แล้วยังฆ่าคนของสำนักเทียนชิงอีก ข้าจะไม่ยอมปล่อยพวกเจ้าไปเด็ดขาด!”

ฮวาชิงเหยียนไม่ได้ใส่ใจคำขู่ของนางแม้แต่น้อย สายตาเย็นชา เอ่ยเสียงเรียบ

“อยากทำอะไรก็เชิญ ข้าเองก็อยากเห็นว่าสำนักเทียนชิงของพวกเจ้ามีดีสักแค่ไหน!”

กล่าวจบก็ก้มหน้าคารวะแล้วกล่าวกับจวินมั่วเสียน “ฝ่าบาท หม่อมฉันและสามีรู้สึกไม่สบายเล็กน้อย หม่อมฉันขอทูลลา”

บทที่ 145 แท้งถึงสามครั้ง

นางไม่สนใจปฏิกิริยาของจวินมั่วเสียนและคนอื่น ๆ แม้แต่
ห้อย เข็นจวินมั่วหานหันหลังหายจากไป ทำราวกับไม่มีผู้ใด
อยู่ในสายตา

เทียนอวี้พยายามมองแผ่นหลังของฮวาซิงเหยียนที่กำลัง
เข็นจวินมั่วหานออกไปด้วยสายตาอาฆาตแค้นแทบจับต้องได้
ราวกับว่าอีกเพียงชั่วอึดใจก็จะพุ่งเข้าไปจัดการฮวาซิงเหยียน
ด้วยมือตัวเอง

ในขณะนั้นเอง เสียงของไท่เฟยผู้เจี๋ยบงันมาตลอดก็
ดังขึ้น นางลุกขึ้นยืน เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ฝ่าบาท
ในเมื่อทุกท่านล้วนอยู่กันพร้อมหน้า ข้ามีเรื่องจะประกาศให้
ทราบ บัดนี้ข้าอายุมากแล้ว ดังนั้นเหมืองทางเหนือของแม่น้ำลี
ที่อยู่ในความดูแลของข้า จากนั้นไปจะอยู่ภายใต้การควบคุมของ
หานเอ๋อร์ทั้งหมด”

ถ้อยคำนี้ทำเอาเทียนอวี๋หย่าชะงักงัน ความโกรธแค้นใน
แหวดตาลื่อนหายไป แทนที่ด้วยความตกตะลึงสุดขีด

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

จวินมั่วเสียนไม่ได้บอกว่าอีกไม่นานจะยึดเหมืองแร่ของ
แคว้นหลงลี่มาจากไท่เฟยหรือ แล้วเหตุใดจู่ๆ เหมืองมากกว่า
ครึ่งถึงตกเป็นของจวินมั่วหานเช่นนี้!

ที่สำนักเทียนชิงไม่กล้าลงมือกับแคว้นหลงลี่ตลอด
ที่ผ่านมา หนึ่งในเหตุผลสำคัญที่สุดคือ แคว้นนี้มีแหล่งแร่อุดม-
สมบูรณ์ หากเปิดศึกขึ้นมาจริง ๆ ผู้คนแคว้นหลงลี่อาจเลือก
ทำลายแหล่งแร่ทิ้งเสียยังดีกว่ายอมจำนน

ไม่เพียงเทียนอวี๋หย่า แม้แต่จวินมั่วเสียนและจ้าวจื่อเหอ
ก็น้ำซัดเผือด

จวินมั่วเสียนถึงกับไม่ยากเชื่อว่าไท่เฟยจะมอบเหมือง
แร่ให้จวินมั่วหาน ไม่ใช่เขา!

นี่คือการเพิ่มอำนาจให้จวินมั่วหานอย่างชัดเจน!

เหล่าขุนนางต่างพากันสบตาโดยไม่กล้าเอ่ยคำใด เหมือนทางเหนือของแม่น้ำลี้ถือว่ากินพื้นที่แหล่งแร่ของแคว้นหลงลี่มากกว่าครึ่ง หากจวินมั่วหานได้ครอบครอง เท่ากับว่าได้อำนาจกว่าครึ่งมาอยู่ในมือ

จวินมั่วเสียสละยอมแลกเอ่ยถามอะไรบางอย่าง ทว่าไท่เฟยกลับเดินไปยังด้านข้างของฮวาซิงเหยียน เดินจากไปพร้อมกับฮวาซิงเหยียนและจวินมั่วหาน

จวินมั่วหานเองก็คาดไม่ถึง เหมือนทางเหนือของแม่น้ำลี้ นั้นไม่ใช่แค่ครึ่ง หากคิดให้ดีแล้ว เท่ากับว่าไท่เฟยมอบเหมืองแร่ในครอบครองให้เขาถึงสองในสามส่วนเลยทีเดียว

ไม่มีใครในทีนั้นคาดคิดว่าไท่เฟยจะยกเหมืองแร่ให้เขาอย่างง่ายดายเช่นนี้

ทุกคนเต็มไปด้วยความงุนงง หากจวินมั่วหานได้ครอบครองเหมืองแร่แล้ว ย่อมหมายความว่าเขาไม่ต้องหวั่นเกรงราชสำนักอีกต่อไป กล่าวได้ว่าแคว้นหลงลี่กว่าครึ่งล้วนตกอยู่ในการควบคุมของเขาโดยสิ้นเชิง

ไม่น่าแปลกใจเลยที่จวินมั่วหวนและฮวาซิงเหยียนจะไม่
แยแสคำพูดของจวินมั่วเสียนแม้แต่น้อย ในสภาพการณ์เช่นนี้
พวกเขาอยากจะฆ่าจวินมั่วเสียนตอนไหน ก็ทำได้โดยไม่ต้อง
ลังเลอีกต่อไป

เช่นนั้นแล้ว เหล่าขุนนางที่เคยภักดีต่อฮ่องเต้มาก่อนควร
ทำเช่นไรดี ควรเร่งแปรพักตร์หรือไม่

และสิ่งที่ทำให้พวกเขาหวาดหวั่นยิ่งกว่าก็คือ ภาพของ
สามผู้ฝึกตนจากสำนักเทียนชิ่งที่จู่ๆ ก็ฆ่าตัวตายเลือดทะลักออก
จากเจ็ดทวารอย่างลึกลับ ภาพนั้นกลายเป็นฝันร้ายฝังลึกในใจ
ไม่มีใครอยากประสบชะตากรรมเจ็บปวดจนทนไม่ไหวถึงขั้น
ลงมือปลิดชีพตนเองเช่นนั้น ช่างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก...

ใจของทุกคนปั่นป่วน ไม่มีอารมณ์ร่วมงานเลี้ยงต้อนรับ
เทียนอวี่หย่าอีก ดังนั้นยังไม่ทันได้ลิ้มรสอาหาร งานเลี้ยงวันนี้ก็
ถูกยกเลิกไปอย่างฉะฉาน

หลังจากจวินมั่วเสียนและจ้าวจื่อเหอยยกเลิกงานเลี้ยง
ก็รีบตรงไปยังตำหนักของไท่เฟยด้วยสีหน้ากระวนกระวาย

บัดนี้พวกเขาเหมือนมีดาบคมกริบแขวนอยู่เหนือศีรษะ ไม่รู้ว่าจะหล่นลงมาเมื่อใด ซึ่งสิ่งนั้นขึ้นอยู่กับอารมณ์ของจิต-
มัวหวนเพียงผู้เดียว

ทั้งสองปรึกษาหารือกับไท่เฟยอยู่ครึ่งวัน จึงค่อยเดิน
ออกมาจากตำหนักด้วยสีหน้าที่ดีขึ้นบ้าง

เช้าวันถัดมา จินมั่วเสียนก็พาจ้าวจื่อเหอไปหาเทียนอวี๋หย่า
ด้วยท่าที่อ่อนน้อม

บรรดาคนของสำนักเทียนชิงต่างมองจินมั่วเสียนด้วย
สายตาเย็นชา ถึงอย่างไรพวกเขาก็สูญเสียยอดฝีมือที่ใช้
ทรัพยากรมหาศาลบ่มเพาะมาถึงสามคนในคราวเดียว ไม่ว่าใคร
ก็ต้องเจ็บใจจนอยากฆ่าคน

หลังจากปล่อยให้รออู๋นาน เทียนอวี๋หย่าซึ่งสวมชุด
สีม่วงก็ยอมออกมาพบจินมั่วเสียนในที่ลับ

เดิมทีด้วยฐานะของเทียนอวี๋หย่า ยามอยู่ในแคว้นหลงลี่ ก็ไม่มีผู้ใดกล้ำล่วงเกินนางอยู่แล้ว แม้แต่ฮ่องเต้ยังต้องประจบเอาใจ

ดังนั้นแม้เทียนอวี๋หย่าแสดงท่าทีเป็นชาต่อจวินมั่วเสียน กับจ้าวจื่อเหอ จวินมั่วเสียนก็ยังคงฝืนยิ้มเอ่ยว่า “คุณหนูอวี๋หย่า เมื่อวานท่านก็เห็นแล้ว บัดนี้จวินมั่วหานสามารถชักใยทั่วแคว้นหลงลี่ได้ด้วยตนเอง ต่อให้เป็นเรา ก็ยังไม่อาจทำอะไรเขาได้ และคนที่ฆ่าผู้ติดตามของท่านก็คือจวินมั่วหาน เขาใช้วิธีลึกลับบางอย่างที่ยากจะรับมือ เรื่องนี้หาได้เกี่ยวข้องกับเราไม่

“เราไม่ขอปิดบัง วันนี้เรามาเพื่อขอความช่วยเหลือจากคุณหนูอวี๋หย่าโดยเฉพาะ ตำแหน่งฮ่องเต้ของเราเกรงว่าอาจถูกจวินมั่วหานแย่งไปในวันสองวัน เราจนปัญญาแล้วจริงๆ บัดนี้มีเพียงคุณหนูอวี๋หย่าและสำนักเทียนซิงเท่านั้นที่จะช่วยให้บัลลังก์ของเรามั่นคงได้”

เทียนอวี๋หย่ามองจวินมั่วเสียนกับจ้าวจื่อเหอด้วยแววตา
ดูแคลน ไม่ต่างอะไรกับของไร้ค่า

เมื่อคราวก่อนสำนักเทียนซิงก็ออกโรงช่วยจัดการจวินมั่วหานแล้ว หากไม่ใช่เพราะจวินมั่วเสียเงินไร้ความสามารถ ปานนี้คงไม่มีเรื่องเช่นวันนี้

ตอนนั้นบอกว่าได้ทำให้ขาของจวินมั่วหานพิการแล้ว แต่ดูจากข่าวลือในตอนนี ชัดเจนว่าเขาแกล้งทำเป็นพิการ ทั้งหมดล้วนเป็นกลอุบายของจวินมั่วหานตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน

และเมื่อเขาเริ่มขยับตัวอีกครั้ง แคว้นหลงลี่ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาโดยสมบูรณ์!

เทียนอวี้หย่าหัวเราะเย้ยหน้าตา ถ้ามเสี่ยงเย้ยหยันว่า “จวินมั่วเสียเงิน เจ้าคิดว่าตอนนี้เจ้ายังมีคุณสมบัติพอจะมาขอร้องข้า หรือ เมื่อสามปีก่อน เจ้ารับปากจะยกเหมืองแร่หนึ่งในสามของแคว้นหลงลี่ให้สำนักเทียนซิง แลกกับการลงมือช่วยจัดการจวินมั่วหาน

“แต่จนถึงตอนนี้ สำนักของข้ากลับได้รับเหมืองมาเพียงส่วนเดียวเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น บัดนี้เหมืองแร่กว่าครึ่งได้ตกไปอยู่ในมือของจวินมั่วหานแล้ว ข้าเหมืองแร่ที่เหลือยังไม่ใช่ของเจ้าเลยด้วยซ้ำ!”

แท้จริงแล้ว ในใจนางเคียดแค้นจวินมั่วหานกับฮวา-
ชิงเหียนจนแทบอยากจิกเป็นชิ้นๆ อยู่แล้ว ไหนจะมีเรื่องที่
เทียนซานฝานยังถูกพวกนั้นจับตัวไปอีก นางไม่มีทางยอม
ปล่อยไปแน่

แต่เมื่อจวินมั่วเสียนเสนอตัวมาเอง เช่นนี้นางก็ต้องใช้
หมากตัวนี้จัดการอีกฝ่ายให้สาสม

จวินมั่วเสียนรู้สึกไม่พอใจคำพูดของเทียนอวี๋หย่าอย่าง
ยิ่ง นางยังกล้าหวังจะได้ประโยชน์จากเขาอีกหรือ ทว่าในตอนนั้น
เขาตกเป็นฝ่ายร้องขอ จึงทำได้เพียงเอาใจกล่าว่า “ตราบใดที่
สามารถกำจัดจวินมั่วหานและฮวาชิงเหียนได้ ไม่ว่ามีเงื่อนไข
ใด หากเราทำได้ ก็พร้อมจะสนองให้”

ดวงตาเทียนอวี๋หย่าเป็นประกายวูบ สีหน้าก็ดูจะดีขึ้น
ไม่น้อย นางกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ามีความจริงใจเช่นนี้ เช่นนั้นการ
ช่วยเจ้ากำจัดจวินมั่วหานกับฮวาชิงเหียนก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้
ไม่ได้ ข้าขอเพียงเงื่อนไขเดียว หลังจากกำจัดพวกเขาได้ ขอแค่
ตำรับโอสถและความลับการหลอมอาวุธของฮวาชิงเหียนก็
พอแล้ว”

สีหน้าของจวินมั่วเสียจนบิดเบี้ยวทันที

แบบนี้เรียกว่าง่ายหรือ ถ้าได้ตำรับโอสถและวิธีหลอมอาวุธจากฮวาซิงเหียนมาจริง แคว้นหลงลี่ก็มีโอกาสแซงหน้าสำนักเทียนซิงได้ในเวลาไม่นาน

แต่ตอนนี้เขาไม่มีทางเลือก จวินมั่วเสียจึงกล่าวแฝงแววประชดประชันว่า “แต่หากฮวาซิงเหียนไม่ยอมมอบตำรับโอสถกับวิธีหลอมอาวุธให้จะทำอย่างไร”

เทียนอวี่หย่ามองเห็นเจตนากระแนะกระแหนนั้นอย่างชัดเจน นางปรายตามองเขาอย่างเย็นชา ตอบว่า “เรื่องนั้นไม่ต้องให้เจ้าเป็นห่วง แค่จำไว้ว่า หลังจับตัวจวินมั่วหานกับฮวาซิงเหียนได้ ชีวิตของพวกเขาจะต้องตกเป็นของสำนักเทียนซิงก็พอ พวกเจ้ากลับไปก่อนเถอะ ข้าได้ตัวผีสามกลับมาเมื่อไหร่ จะให้คนไปแจ้งว่าจะจัดการพวกเขาทั้งสองเมื่อใด”

เมื่อเทียนอวี่หย่าพูดเช่นนี้แล้ว จวินมั่วเสียกับจ้าวจื่อเหอก็ก็นั่งลงขัด ริมฝีปากกลับไปที่ทันที

ขณะที่ยืนอยู่ที่ยังมัวคิดหาทางบีบให้ฮวาซิงเหยียนยอม
ปล่อยตัวเทียนซานฝานอย่างสงบ ก็มีบ่าวรับใช้เข้ามารายงาน
ว่า ฮวาซิงเหยียนส่งข่าวมา

“ฮวาซิงเหยียนส่งข่าวอะไรมา”

บ่าวรับใช้ที่ได้รับข้อความมายังรู้สึกตกใจไม่หาย เขา
ตอบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “พระเจ้า...ฮวาซิงเหยียนบอกว่า หาก
ต้องการไถ่ตัวคุณชายสามคืน ท่านเจ้าสำนักต้องออกมาขอโทษ
นาง ยอมรับว่าสำนักเทียนซิงใช้วิธีต่ำช้าเพื่อหวังจะยึดร้านโอสถ
ของนาง และต้องให้ทั้งแคว้นหลงลืมรู้ถึงคำขอโทษอย่างจริงใจ
ของท่านเจ้าสำนัก

“นอกจากนี้ ยังต้องชดเชยค่าความเสียหายทางจิตใจ
ให้แก่นางเป็นจำนวนสิบล้านตำลึงทอง...เอ่อ แล้วก็ต้องส่ง
สัญญาขายตัวของหลินจือจวินกับหลานสาวของเขาให้นางด้วย

“หากทำได้ครบทั้งสามข้อ นางจะปล่อยตัวคุณชายสาม
ไปอย่างปลอดภัย แต่หากภายในห้าวันนางยังไม่เห็นความ
จริงใจ...นางจะ...จะส่งศีรษะกับร่างของคุณชายสามแยกกันมา
แทน...”

ยิ่งพูด เสียงของป่าวรับใช้คนนั้นก็ยิ่งเบาลงจนแทบไม่ได้ยิน ยามพูดประโยคท้ายยังถึงกับตัวสั่น

แค่ข้อแรกก็ถือเป็นการเหยียบหน้าสำนักเทียนชิงแล้ว หากให้เจ้าสำนักออกมาขอโทษฮวาชิงเหยียนจริง จะเอาหน้าของสำนักไปไว้ที่ใด

แคว้นหลงลี่นี้ไม่รู้จักความตายเอาเสียเลย ถึงกับกล้าข่มขู่จะฆ่าคุณชายสามเช่นนี้ เขานึกภาพความเดือดดาลของคุณหนูออกล่วงหน้าเลยทีเดียว

เทียนอวี๋หย่าถึงกับตบโต๊ะลุกขึ้นมา แต่เมื่อได้ยินประโยคท้าย นางก็ขมวดคิ้วถามว่า “หลินจื่อจวินที่เคยเป็นพนักงานร้านโอสถเทียนชิงนั้นนะหรือ หลานสาวของเขาใช้หญิงคนใหม่ที่รองเจ้าสำนักเพิ่งรับเข้าจวนหรือไม่ เหมือนจะชื่อหลินอวีนเพย?”

ป่าวพยับหน้ารับทันที “ใช่แล้วขอรับคุณหนู ตอนนี้หลินจื่อจวินเป็นผู้ดูแลร้านโอสถนั้นอยู่”

เทียนอวี๋หย่ายกมูมปากยิ้มเหี้ยม

“ที่แท้ก็เป็นเขาตัวเอง เอาละ ข้ารู้แล้ว เจ้าถอยไปได้”

นางนั้งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งข่าวกลับไปยังสำนัก
เทียนชิงทันที

ฮวาซิงเหียนยังไม่รู้ว่าเทียนอวี๋หย่ากำลังคิดแผนสกปรก
อะไรอยู่ นางตัดสินใจแล้วว่า จะลงมือภายในห้าวัน แล้วเตรียม
เดินทางไปยังแคว้นหลงเจียวิน

ก่อนออกเดินทาง นางลงมือรักษาอาการป่วยของไท่เฟย
เพราะจวินมั่วหานบอกว่าอีกฝ่ายยอมมอบเหมืองแร่สองในสาม
ให้แต่โดยดี ฮวาซิงเหียนจึงไม่คิดจะล้อเล่นกับการรักษา ลงเข็ม
รักษาให้อย่างไม่ลังเล

เวลานี้ฮวาซิงเหียนกำลังถอนเข็มจากร่างของไท่เฟยที่
นอนคว่ำอยู่บนเตียง

ไท่เฟยรู้สึกถึงความเจ็บบริเวณเอวและท้องน้อยที่เคย
กำเริบเป็นพักๆ จนแทบอยากควักทิ้งไปให้พ้นๆ กลับหายเป็น

ปลิดทิ้งตั้งแต่เมื่อวานที่ฮวาซิงเหยียนลงเข็มให้ ราวกับไม่ได้เจ็บป่วยเลยแม้แต่หน่อย

ผลลัพธ์ที่เหนือกว่าโอสถและหมอเทวดาใดๆ ทำให้นางไม่รู้จะกล่าวคำใดแทนความตกตะลึงได้อีกแล้ว

นางยังไม่อยากเชื่อ จึงเฝ้าถามอีกครั้งอย่างมีความหวัง

“หากเจ้ายังลงเข็มให้อีกสามวัน ข้าจะไม่ปวดเอวปวดท้องอีกเลยจริงหรือ”

แววตาของไท่เฟยที่มองฮวาซิงเหยียนเต็มไปด้วยความจริงใจ ไม่มีเค้าเงางของ ความเหยียดหยามหรือความมโหฬารในอดีตหลงเหลืออีก

เมื่อคิดถึงสิ่งที่ไท่เฟยทำเมื่อไม่นานนี้ ทำให้ฮวาซิงเหยียนไม่อยากสั่งสอนนางอีก นางจึงตอบอย่างตรงไปตรงมา

“จริง เพียงแต่โรคของท่านเป็นโรคเรื้อรังที่เกิดจากผลกระทบหลังแท้งลูกถึงสามครั้ง การฝังเข็มจะช่วยระงับอาการปวดไม่ให้กำเริบอีก

“อย่างไรก็ดี ท่านยังจำเป็นต้องดื่มโอสถตำรับพิเศษอีกสามเทียบต่อเนื่องกันเป็นเวลาครึ่งปี จึงจะรักษาให้หายขาดได้”

ไท่เพยมองฮวาซิงเหยียนด้วยความตกตะลึง “เจ้า...เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าเคยแพ้สามครั้ง...”

นางเคยแพ้ก็จริง แต่เรื่องที่แพ้ถึงสามครั้งนั้น แทบไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ยิ่งคิดถึงเด็กที่ไม่ได้ลืมตาดูโลกแต่ละคน ใบหน้าของไท่เพยก็ปรากฏทั้งความเจ็บปวดและความแค้น

หากไม่ถูกวางแผนลอบทำร้ายในคราวนั้น นางก็คงไม่ต้องสูญเสียลูกน้อยจนไม่มีทายาทเลยแม้แต่คนเดียว

“หม่อมฉันเพียงแค่อับชีพิจรของท่านก็ล่วงรู้สภาพร่างกายทั้งหมด แทบไม่มีโรคใดที่หม่อมฉันตรวจไม่เจอ และแทบไม่มีโรคใดที่หม่อมฉันรักษาไม่ได้

“ท่านควรจะขอบคุณจวินมั่วหาน เพราะหากไม่ใช่เขา ท่านคงต้องทรมาณจนตายอย่างช้าๆ เพราะเมื่อเร็วๆ นี้ มีผู้แอบใส่สารกระตุ้นอาการของท่านลงในอาหาร เอาเป็นว่า พรุ่งนี้เวลาเดิม หม่อมฉันจะมาหาท่านใหม่แล้วกัน”

บทที่ 146 ยังไม่ถึงสิบแปด

ฮวาซิงเหยียนไม่ชอบพูดคุยกับไท่เฟยมากนัก เมื่อตอนเข็มเสร็จก็จากไปทันที

ใบหน้าของไท่เฟยเต็มไปด้วยความตกตะลึง นางเข้าใจว่าฮวาซิงเหยียนกำลังเตือนว่านางถูกวางยาในอาหาร และน่าแปลกใจไม่น้อยที่ฮวาซิงเหยียนเตือนนางเช่นนี้

สายตาของไท่เฟยฉายแววซับซ้อน เมื่อนึกถึงเรื่องแทงลูก ก็อดหวนระลึกถึงเหตุการณ์เมื่อยี่สิบปีก่อนไม่ได้ เรื่องนั้นฝังแน่นอยู่ในใจของนางมานานสองทศวรรษ เมื่อวานได้เห็นเรือนหูกี่เคยงดงามกลายเป็นเรือนร้างวังเวง ความรู้สึกหลากหลายก็ถาโถมเข้ามา นางคิดว่าเรื่องนั้นไม่สามารถฝังไปกับนางได้อีกต่อไป

ฮวาซิงเหยียนไม่รู้ว่าไท่เฟยกำลังครุ่นคิดสิ่งใด เมื่อนางกลับถึงเรือนก็พบว่า เสี่ยวเหมยกับเซี่ยจู่กำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมตัว

เดินทาง ส่วนจวินมัวหานที่ไม่เห็นหน้ากันมาทั้งวันก็กำลังเร่ง
สะสางเรื่องต่างๆ ให้เสร็จสิ้นก่อนออกเดินทาง

แม้ฮวาซิงเหียนจะไม่ได้พูดอะไร แต่ก็เห็นได้ชัดว่า
จวินมัวหานมีสีหน้าเคร่งเครียด คิ้วขมวดแน่น ดูแล้วน่าจะกังวล
ว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นในช่วงที่ไม่อยู่

ฮวาซิงเหียนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเข้าไปในห้อง
ปรุงโอสถแล้วเริ่มลงมือทำบางอย่าง

เมื่อยามราตรีมาเยือน จวินมัวหานก็กลับมาหลังจาก
อาบน้ำเสร็จ ทันทีที่เข้ามาก็เห็นฮวาซิงเหียนนั่งอยู่ในห้องด้วย
ท่าที่สดชื่น ราวกับตั้งใจรอเขากลับมา

เมื่อเห็นฮวาซิงเหียน แววดาเป็นชาที่มักปรากฏใน
ดวงตาของจวินมัวหานจางหายไปทันที แทนที่ด้วยอารมณ์
บางอย่างที่ผู้อื่นยากจะมองออก

ทว่าเหมือนฮวาซิงเหียนจะไม่ทันสังเกต นางลุกขึ้น
ยิ้มสดใสแล้วเดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ข้างโต๊ะ ก่อนจะนั่งลงตรงข้าม
ดวงหน้าเปี่ยมด้วยรอยยิ้มพลางเอ่ยว่า “มานี้ ข้ามีของขวัญจะ